

Когато си самъ.

Горивъ е живота когато си самъ,
 Когато свѣтътъ се дѣе чуждѣ,
 Когато въ душа ти небесниятъ пламъ,
 Като ламба безъ масло, неапно изгѣдѣе:

Когато въ утръ свѣтътъ открѣа душа
 Неможемъ да наидемъ — ти свойта да кажемъ,
 Убѣждамъ измѣна и виждамъ лѣна,
 Тамъ гдѣ горещо изсѣне транемъ.

Какъ много жѣлаетъ се живѣи на свѣта!
 Отглаголенъ мракъ въ жѣдъ се пробужда.
 Ти чувствувашъ сиракъ на вреда жѣсножа,
 И утръ вселенна за жѣде е чужда.

Не знаишъ къмъ кого ти рѣка да просирешъ,
 Кому ти да вѣрвашъ, къдѣ да се иланишъ,
 Къдѣ гдѣ да идешъ и дѣ да се сирешъ —
 Воманамъ, чѣруденъ дѣ жвара човлакишъ